

words
words without boundaries

ชีวิตมหัศจรรย์ของออกัสต์ Wonder

อาร์.เจ. ปาลาซีโอ

เขียน

ปณต ไทรโรจนานันท์

แปล

ศิริพร เสนายอด

ภาพประกอบ

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“คืนนี้แม่ไม่ต้องนอนเป็นเพื่อนผมก่อนหรือกษะ” ผมพูด

“ผมจะอ่านหนังสือเองจนกว่าจะง่วง”

- อาร์.เจ. ปาลาซีโอ

หนังสือคุณภาพ
โดยอภริณทร์กรุ๊ป

แต่รัสเซล, คาเลบ และโจเซฟ

กดไลค์อ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ออกัสต์ พูลล์แมน เด็กชายผู้เกิดมาพร้อมความผิดปกติอย่างรุนแรงบนใบหน้าเคยคิดไว้ว่า หากชีวิตนี้ได้เจอตะเกียงวิเศษที่ขอพรได้หนึ่งข้อ เขาจะขอให้ตัวเองมีใบหน้าปกติ แบบที่เดินไปไหนมาไหนได้โดยไม่มีคนเบือนหน้าหนี ทว่าโลกความจริงไม่ใช่เทพนิยาย เด็กชายออกัสต์จึงไม่เคยได้เจอของมหัศจรรย์พรรค์นั้น

ในเมื่อชีวิตไม่ได้ทุกสิ่งตามต้องการ และไม่อาจแก้ไขความบกพร่องทุกอย่างบนโลกได้ ก็ไม่มีทางเลือกเหลือเรื่องเลวร้ายทั้งหมดที่เกิดขึ้น นอกจากดำรงชีวิตอยู่กับมันต่อไป แม้ต้องรู้สึกทุกข์ทรมานแค่ไหน แต่ตราบิตที่ยังมีชีวิต เชื่อเถอะว่าเราจะผ่านมันไปได้เสมอ

นี่ละ เรื่องมหัศจรรย์

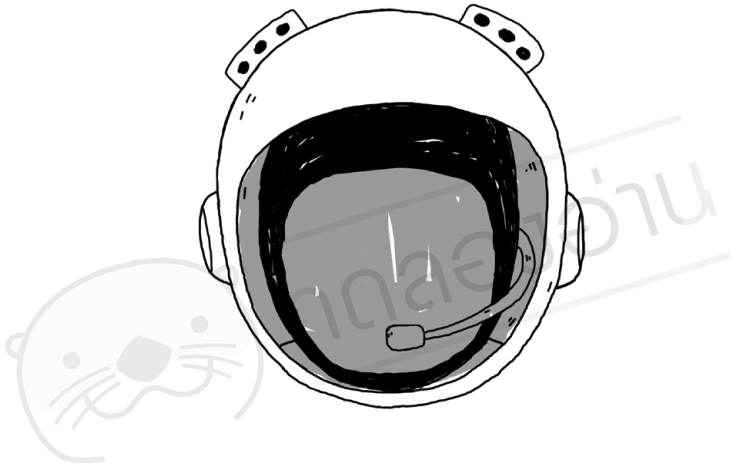
หมอมาไกลแสนไกล
เพียงเพื่อได้ยลโฉมจัน
ครั้นมาถึงข้างเตียง
หมอไม่เชื่อสายตาตนเอง

หมอบอกจันคงเป็นความมหัศจรรย์
ที่พระเจ้ารังสรรค์

และเท่าที่สติปัญญาจะพึงมี
หมอกลับไม่มีคำอธิบายใดๆ

– นาทาลี เมอร์แซนด์ *ความมหัศจรรย์*

ภาคหนึ่ง

ออกัสต์

ชะตากรรมยืมพราย

พรหมลิขิตหัวเราะ เมื่อเธอเดินมายังเตียงเด็กอ่อนของฉัน...

– นาดาตี เมอร์แซนต์ *ความมหัศจรรย์*

ปกติ

ฟู รู้ตัวที่ผมเป็นเด็กสืบขวบที่ไม่ปกตินัก แน่ละ ผมหมายถึง ผมก็ทำเรื่องปกติอย่างกินไอศกรีม ซึ่จักรยาน เล่นฟุตบอล เล่นเกมเอกซ์บ็อกซ์ เรื่องทำนองนี้แหละที่ทำให้ผมเป็นคนปกติ ผมคิดว่าอย่างนั้นนะ และลึกๆแล้วผมก็รู้สึกอย่างนั้น แต่ผมก็รู้ว่า เด็กปกติไม่ทำให้เด็กปกติคนอื่นในสนามเด็กเล่นกรี๊ดร้องแล้ววิ่งหนีไปหรอก ผมรู้ว่าเด็กปกติจะไม่ถูกคนอื่นจ้องมอง ไม่ว่าจะไปไหน ก็ตาม

ถ้าผมเจอตะเกียงวิเศษและอธิษฐานขอพรได้สักข้อหนึ่ง ผมจะขอให้ตัวเองมีใบหน้าปกติที่ไม่มีใครสนใจเลย ผมจะขอให้ตัวเองเดินไปตามท้องถนนได้โดยไม่มีใครเบือนหน้าหนีเมื่อเห็นผม ผมคิดอย่างนี้ครับ สาเหตุเดียวที่ทำให้ผมไม่ปกติคือการที่ไม่มีใครเห็นว่าผมปกตินั่นเอง

ทว่าถึงตอนนี้ ผมชินกับหน้าตาตัวเองแล้วละ ผมวิธีแสร้งทำ เป็นไม่เห็นสีหน้าคนอื่นแล้ว เราเก่งเรื่องทำนองนี้กันทุกคน ทั้งผม แม่ พ่อ และเวีย อันที่จริงผมต้องขอถอนคำพูด เวียไม่ค่อยเก่ง

เท่าไรหนัก เธอจะหงุดหงิดมากเวลาคนอื่นมีกิริยาหยาบคาย เช่น ครั้งหนึ่ง ณ สนามเด็กเล่น เด็กโตกว่าทำเสียงล้อเลียนต่างๆ นานา ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพวกเขาทำเสียงอะไรกัน เพราะผมไม่ได้ยินกับหู แต่เวียได้ยิน แล้วตวาดเด็กๆพวกนั้น นี่แหละเวีย ทว่าผมไม่ได้เป็นอย่างนั้น

เวียไม่ได้มองว่าผมปกติ ถึงปากจะพูดก็เถอะ เพราะถ้าปกติจริง เธอคงไม่รู้สึกรู้สีกว่าต้องปกป้องผมมากขนาดนั้น แม่กับพ่อก็ไม่ได้มองว่าผมปกติเหมือนกัน ทั้งสองเห็นว่าผมเป็นคนพิเศษ ผมคิดว่ามีเพียงคนเดียวในโลกที่รู้ว่าผมปกติแค่ไหน นั่นก็คือตัวผมเอง

เออละ ผมชื่อออกัสต์ครับ ผมจะไม่บรรยายรูปร่างหน้าตาตัวเองหรอกนะ ไม่ว่าคุณจะนึกจินตนาการอย่างไร มันยังอาจแย่มากกว่านั้นเยอะ

ทดลองอ่าน

กำไบพบ ไบไบโรงเรียน

อากิตยิ หน้าผมจะขึ้นแกรดทำแล้ว แต่เนื่องจากผมไม่เคยไปโรงเรียนจริงๆมาก่อนเลย ผมจึงรู้สึกขวัญเสียกระเจิดกระเจิง ใครๆก็คิดว่าที่ผมไม่ไปโรงเรียนเพราะหน้าตา แต่ไม่ใช่หรอกครับ เพราะรอยแผลผ่าตัดต่างหาก ตั้งแต่เกิดมาผมผ่าตัดไปแล้ว ยี่สิบเจ็ดครั้ง เข้าผ่าตัดใหญ่ตั้งแต่ก่อนอายุสี่ขวบเสียอีก ดังนั้นผมจึงจำการผ่าตัดตอนนั้นไม่ได้เลย ทว่าตั้งแต่่นั้นมา ผมต้องรับการผ่าตัดปีละสองสามครั้ง (ใหญ่บ้าง เล็กบ้าง) และเนื่องจากผมตัวเล็กกว่าวัย แถมยังเป็นโรคสีกลับที่หมอเองไม่เคยหาสาเหตุได้จริงๆ ผมก็เลยเอาแต่เจ็บๆป่วยๆนี่คือเหตุผลที่พ่อแม่ตัดสินใจว่าน่าจะดีกว่าหากผมไม่ต้องไปโรงเรียน ทว่าตอนนี้ผมแข็งแรงขึ้นมากแล้ว ผมเข้าผ่าตัดครั้งสุดท้ายตั้งแต่แปดเดือนก่อน และอาจไม่ต้องผ่าตัดอีกภายในสองปีข้างหน้า

แม่สอนหนังสือผมที่บ้าน แม่เคยเป็นนักวาดภาพประกอบ หนังสือเด็ก ผู้วาดนางฟ้าและนางเงือกได้สวยมาก แต่วาดผู้ชายไม่หล่อเท่าไร แม่เคยพยายามวาดดาร์ทเวเดอร์ให้ผม แต่กลับวาด

ออกมาเป็นหุ่นยนต์รูปร่างประหลาดเหมือนเห็ด ผมไม่เห็นแม่วาดอะไรนานแล้ว คิดว่าแม่คงมัวแต่ยุ่งอยู่กับการเลี้ยงผมและเวีย

ผมพูดไม่ได้เต็มปากว่าอยากไปโรงเรียนมาตลอด เพราะมันไม่ค่อยจริงเท่าไร สิ่งที่ผมต้องการก็คือ การไปโรงเรียนโดยที่ได้เป็นเหมือนเด็กคนอื่นที่ไปโรงเรียน ได้มีเพื่อนเยาะเย้ย ได้อยู่เล่นกับเพื่อนหลังเลิกเรียน อะไรทำนองนี้แหละ

ตอนนี้ผมมีเพื่อนสนิทมากอยู่สองสามคน ที่สนิทที่สุดคือ คริสโตเฟอร์ รองลงมาคือแซกคารีกับอเล็กซ์ เรารู้จักกันตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กๆ และเนื่องจากพวกเขารู้จักผมอย่างที่ผมเป็นมาตลอด พวกเขาจึงชินกับผมแล้ว ตอนเรายังเล็ก พ่อแม่พาพวกเรามาเล่นด้วยกันเสมอ แต่แล้วคริสโตเฟอร์ก็ย้ายไปบริดจ์พอร์ตในคอนเนทิคัต ซึ่งต้องขับรถจากบ้านผมในเซตเนอร์ทริเวอร์ไฮตส์ทางปลายบนสุดของแมนแฮตตันไปนานกว่าหนึ่งชั่วโมง แล้วแซกคารีกับอเล็กซ์ก็เริ่มไปโรงเรียน ช่างน่าขัน แม้คริสโตเฟอร์จะเป็นคนที่ย้ายบ้านไปอยู่เสียไกล ทว่าผมยังได้เจอเขาบ่อยกว่าแซกคารีและอเล็กซ์เสียอีก ตอนนี้พวกเขาต่างมีเพื่อนใหม่ หากเราบังเอิญเจอกันบนถนน พวกเขาก็ยังดีต่อผมอยู่ ยังทักทายกันเสมอ

ผมมีเพื่อนคนอื่นด้วย แต่ไม่สนิทเท่าคริสโตเฟอร์, แซก และอเล็กซ์ อย่างเช่นตอนเด็กๆ แซกและอเล็กซ์ชวนผมไปงานเลี้ยงวันเกิดเสมอ ทว่าโจล, เอมอนน์ และเก็บบ ไม่เคยชวนเลย เอ็มมาเคยชวนผมไปครั้งหนึ่ง แต่ผมไม่ได้เจอเธอนานแล้ว และแน่นอนว่าผมไปงานวันเกิดคริสโตเฟอร์เสมอ บางทีผมอาจให้ความสำคัญกับงานวันเกิดมากเกินไป

ตอนผมเกิด

ฟู ชอบเวลาแม่เล่าเรื่องตอนผมเกิดนะ เพราะมันทำให้ผมหัวเราะ
ท้องแข็ง ผมไม่ได้ซ่าแบบที่ซ่าเรื่องตลก แต่พอแม่เล่า เวียกับผม
ก็ถึงขั้นซำกั๊ว

เอาละ ตอนอยู่ในห้องแม่ ไม่มีใครคิดว่าผมจะคลอດออกมา
พร้อมหน้าตาแบบนี้ แม่มีเวียตั้งแต่สี่ปีก่อนหน้านั้น และมันก็เหมือน
กับ “เดินเล่นในสวน” (ตามสำนวนของแม่) จนไม่มีเหตุผลใดให้ต้อง
ตรวจอะไรเป็นพิเศษเลย ก่อนผมเกิดประมาณสองเดือน หมอ
ตรวจพบว่าใบหน้าผมมีบางอย่างผิดปกติไป แต่หมอไม่คิดว่าความ
ผิดปกตินี้จะเลวร้ายอะไรนัก หมอบอกพ่อแม่ว่าผมเป็นโรคปากแหว่ง
เพดานโหว่กับอะไรอีกนิดหน่อย หมอเรียกว่า “ความผิดปกติ
เล็กๆ น้อยๆ”

คืนที่ผมเกิด มีพยาบาลสองคนอยู่ในห้องคลอດ คนหนึ่ง
ใจดีและน่ารักมาก ส่วนอีกคนหนึ่งแม่บอกว่าไม่ได้ดูใจดีหรือน่ารัก
เลย แขนเธอล่ำมากและ (ถึงตอนตลกแล้ว) ตตตลลลเวลา อย่าง
ตอนน่าน้ำแข็งเกล็ดมาให้แม่ เธอก็ตต ตอนวัดความดันเลือดของ

แม่ เธอก็ตด แม่บอกว่าไม่น่าเชื่อเลยที่พยาบาลคนนี้ไม่เคยเอ่ยคำว่าขอโทษซะสักครั้ง ขณะเดียวกัน หมอประจำตัวแม่ไม่ได้เข้าเวรในคืนนั้น แม่จึงต้องคลอดกับหมอหนุ่มอารมณ์บูดซึ่งแม่กับพ่อแอบตั้งชื่อให้ว่าดูก็ ตามรายการในโทรทัศน์หรืออะไรสักอย่างนี้แหละ (พ่อแม่ไม่ได้เรียกชื่อนี้ต่อหน้าเขานะครับ) แต่แม่เล่าว่า แม่ทุกคนในห้องจะดูอารมณ์ไม่ดีกันเท่าไร พ่อก็เหยยให้แม่หัวเราะได้ทั้งคืน

ตอนผมคลอดออกมาจากห้องแม่ แม่บอกว่าทั้งห้องเงียบกริบ แม่ไม่มีโอกาสเห็นผมด้วยซ้ำ เพราะพยาบาลคนที่ใจดีรีบอุ้มผมออกไปจากห้องคลอดทันที พ่อรีบร้อนตามเธอออกไปจนทำกลองวิติโหล่นแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แล้วแม่ก็โมโหมาก และพยายามลงจากเตียงไปดูว่าพวกเขาไปไหนกัน แต่พยาบาลจอมตดใช้แขนล่าๆ กดแม่ให้อยู่บนเตียง พวกเขาแทบจะทะเลาะกันตาย เพราะแม่อาละวาดสุดแรง ส่วนคุณพยาบาลจอมตดก็ตวาดให้แม่สงบลงแล้วทั้งสองคนก็ตะโกนเรียกหาหมอ แต่หายชีว่าเกิดอะไรขึ้น หมอเป็นลม! คาที่บนพื้นตรงนั้นเอง! ดั่งนั้นพอพยาบาลจอมตดเห็นหมอเป็นลม เธอก็ใช้เท้าเขี่ยให้หมอพื้น พลาตตะโกนตลอดเวลว่า “เป็นหมอประสาอะไรกัน เป็นหมอประสาอะไรกัน ลูกขึ้น! ลูกขึ้น!” แล้วทันใดนั้น เธอก็ปล่อยพลังตดที่แรงที่สุด ดั่งที่สุด และเหม็นที่สุดในประวัติศาสตร์การตดออกมา แม่คิดว่าหมอพื้นได้ก็เพราะตดนี้เอง อย่างไรก็ตาม เวลาแม่เล่าเรื่องนี้ แม่จะทำท่าทำทางประกะบไปด้วยตลอด - รวมทั้งทำเสียงตดด้วย - ซึ่งตลกมาก มาก มาก *มาก*

แม่เล่าว่า กลับกลายเป็นว่าพยาบาลจอมตดเป็นผู้หญิงที่ใจดีมาก อยู่กับแม่ตลอดเวลา ไม่ทิ้งแม่เลย แม่พ่อจะกลับมาแล้วและ

หมอบอกว่าอาการของผมแย่มากแค่ไหน แม่จำได้แม่นว่าพยาบาลกระซิบข้างหูแม่อย่างไรตอนหมอบอกแม่ว่าผมอาจอยู่ได้ไม่พ้นคืนนั้น “ทุกคนที่กำเนิดจากพระเจ้าล้วนเอาชนะโลกได้” วันต่อมา หลังจากผมมีชีวิตผ่านคืนนั้น ก็เป็นคุณพยาบาลคนนี้เองที่กุมมือแม่ตอนพวกเขาพาแม่มาดูผมเป็นครั้งแรก

แม่บอกว่า ถึงตอนนั้นพวกเขาเล่าอาการผมให้แม่ฟังหมดแล้ว แม่เตรียมใจกับการจะได้เห็นผม แต่แม่เล่าว่าพอก้มลงมาเห็นใบหน้าน้อยๆ ที่บูดเบี้ยวของผมเป็นครั้งแรก แม่ก็เห็นเพียงว่าดวงตาผมสวยแค่ไหน

อ้อ...แม่ผมเป็นคนสวย พ่อก็หล่อ ส่วนเวียนั้นน่ารัก เพื่อคุณจะสงสัยนะนะ

ทดลองอ่าน

บ้านของคริสโตเฟอร์

ผมใจหายจริง ๆ ตอนคริสโตเฟอร์ย้ายบ้านไปเมื่อสามปีก่อน ตอนนั้นเราอายุประมาณเจ็ดขวบ เราเคยใช้เวลาเป็นชั่วโมง ๆ เล่นหุ่น สตาร์วอร์ส และดวลดาบเลเซอร์กัน ผมคิดถึงตอนนั้นจริง ๆ

เมื่อฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา เราขับรถไปบ้านคริสโตเฟอร์ที่ บริดจ์พอร์ต ผมกับคริสโตเฟอร์เข้าไปหาขนมในครัว ผมได้ยืนแม่คุยกับลิซา แม่ของคริสโตเฟอร์ เรื่องผมจะไปโรงเรียนตอนฤดูใบไม้ร่วงนี้ ผมไม่เคยได้ยืนแม่พูดเรื่องโรงเรียนมาก่อนเลย

“คุยอะไรกันอยู่เหอฮะ” ผมถาม

แม่ทำท่าประหลาดใจ อย่างกับไม่ตั้งใจให้ผมได้ยินอย่างนั้นแหละ

“คุณน่าจะบอกลูกถึงสิ่งที่คุณคิดอยู่นะ อีซาเบล” พ่อเอ่ย พ่อคุยกับพ่อของคริสโตเฟอร์อยู่ที่อีกฟากหนึ่งของห้องนั่งเล่น

“เราควรคุยเรื่องนี้กันวันหลังนะ” แม่พูด

“ไม่เอาฮะ ผมอยากรู้ว่าแม่คุยอะไรกัน” ผมยืนกราน

“ลูกคิดว่าลูกพร้อมไปโรงเรียนหรือยังจ๊ะ อ้ออีก” แม่ถาม

“ยังหะ” ผมตอบ

“พอกี่ว้าย” พ่อพูด

“นั่นไง ปิดคดี!” ผมพูดพลางยกไหล่ แล้วไปนั่งตักแม่ เหมือนตอนยังเล็ก

“แม่คิดว่าลูกต้องได้เรียนอย่างอื่นมากกว่าที่แม่จะสอนได้”
แม่ว่า “แม่หมายถึง เอาน่า อ้ออีก ลูกก็รู้ว่าแม่ไม่เก่งเรื่องเลข
เศษส่วนเอาเสียเลย”

“โรงเรียนอะไรหะ” ผมถาม รู้สึกเหมือนจะร้องไห้แล้ว

“บีเซอร์เพรป¹ ใกล้บ้านเรานี่เอง”

“โอ้โฮ โรงเรียนดีนะ อ้ออีก” ลิซาพูดพลางตบเข้าผมเบาๆ

“ทำไมถึงไม่เป็นโรงเรียนเดียวกับเวียละหะ” ผมถาม

“ที่นั่นใหญ่เกินไปจ๊ะ” แม่ตอบ “แม่คิดว่าคงไม่เหมาะกับลูก
หรอก”

“ผมไม่อยากจะไป” ผมพูด ต้องยอมรับว่าผมทำเสียงแบบ
เด็กเล็กๆ

“ลูกไม่ต้องทำอะไรที่ลูกไม่อยากจะทำ” พ่อเอ่ย ขณะเดินมายก
ผมออกจากตักแม่ แล้วอุ้มมานั่งบนตักพ่อที่อีกฟากหนึ่งของโซฟา
“เราจะไม่บังคับให้ลูกทำสิ่งที่ลูกไม่อยากจะทำ”

“แต่มันดีต่อลูกนะ เนต” แม่พูด

“ไม่ดี ถ้าลูกไม่ต้องการ” พ่อตอบขณะมองหน้าผม “ไม่ดี

¹Prep คือ Preparatory School ซึ่งเป็นโรงเรียนเตรียมความพร้อม
สำหรับเด็กระดับมัธยมต้น เพื่อที่จะเข้าไปเรียนต่อในระดับสูงขึ้น

ถ้าลูกไม่พร้อม”

ผมเห็นแม่มองลิซา ซึ่งเอื้อมมือมากุมมือแม่ไว้

“เดี๋ยวพวกเธอก็หาทางออกจนได้แหละ” ลิซาบอกแม่ “เธอหาทางได้เสมอ”

“ฉันเอาไว้คุยเรื่องนี้กันวันหลังแล้วกัน” แม่เอ่ย ผมบอกได้เลยว่าแม่กับพ่อต้องทะเลาะกันเรื่องนี้แน่ ผมอยากให้พ่อชนะ แต่อีกใจหนึ่งก็รู้ว่าแม่พุดถูก และที่แน่ๆคือ แม่ไม่เก่งเลขเศษส่วนจริงๆ

ทดลองอ่าน

ขับรถกลับบ้าน

ISA ขับรถกลับบ้านกันไกลโข ผมหลับอยู่บนเบาะหลังเช่นเคย ศีรษะหนุนตักเวียต่างหมอน มีผ้าขนหนูพันรอบเข็มขัดนิรภัย เพื่อไม่ให้น้ำลายผมไหลยืดไปเปื้อนเวีย เวียก็หลับเหมือนกัน ส่วนพ่อกับแม่คุยกันเงียบๆ ในเรื่องของผู้ใหญ่ที่ผมไม่สนใจ

ผมไม่รู้ตัวว่าหลับไปนานเท่าไร แต่ตอนตื่นขึ้นมาก็เห็น พระจันทร์เต็มดวงลอยอยู่นอกหน้าต่างรถ คืนนี้ฟ้าเป็นสีม่วง รถเราแล่นอยู่บนทางหลวงที่มีรถเต็มถนน แล้วผมก็ได้ยินแม่กับพ่อคุยกันเรื่องผม

“เราจะคอยปกป้องลูกตลอดไม่ได้หรอกนะ” แม่กระซิบบอกพ่อซึ่งขับรถอยู่ “เราจะแก้ง้ทำเป็นว่า พรุ่งนี้ลูกจะตื่นขึ้นมา แล้วนี่ไม่ใช่ความจริงที่ลูกต้องเจอ เพราะมันใช่ เนต และเราก็ต้องช่วยให้ลูกรับมือกับความจริงให้ได้ เราจะมัวแต่หลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่...”

“ก็เลยส่งลูกไปโรงเรียนมัธยมต้นเหมือนส่งลูกแกะไปให้เขาเชือดนั่นม...” พ่อพูดชัดด้วยความโมโห ทว่าพ่อไม่ยอมพูดจนจบ เพราะเห็นผมทางกระจกมองหลังก่อน

“อะไรคือส่งลูกแกะไปให้เขาเชือดนึ่มๆ อะ” ผมถามอย่าง
งัวเงีย

“หลับต่อเถอะ อี้อีกก็” พ่อตอบเบาๆ

“ทุกคนที่โรงเรียนจะต้องจ้องผม” ผมพูด แล้วหันไ้ดูนั้นผม
ก็ร้องไห้

“ลูกรัก” แม่เอ่ย หันมาจากเบาะหน้ารถ เอื้อมมือมาจับมือ
ผมไว้ “ลูกรู้ดีว่า ถ้าลูกไม่อยากไปโรงเรียน ลูกก็ไม่ต้องไป แต่เรา
คุยกับครูใหญ่แล้ว และเล่าเรื่องลูกให้ฟัง ครูใหญ่ก็เลยอยากพบลูก
มาก”

“แม่เล่าอะไรให้เขาฟังบ้างเรื่องผม”

“ลูกเป็นเด็กสนุกสนานแค่นั้น อ่อนโยนและฉลาดแค่นั้น
พอแม่บอกว่าลูกอ่าน*อัศวินมังกร*¹ ตอนหกขวบ ครูใหญ่ก็แบบ ‘โอ้โห
ผมต้องเจอเด็กคนนี้ให้ได้’”

“แม่บอกอย่างอื่นด้วยหรือเปล่าอะ” ผมถาม

แม่ส่งยิ้มให้ เป็นรอยยิ้มที่ดูราวกับจะกอดผมไว้

“แม่เล่าเรื่องการผ่าตัดทั้งหมด และเล่าว่าลูกกล้าหาญแค่นั้น”

แม่ตอบ

“จันเขาก็รู้ว่าผมหน้าตาเป็นยังไงใช่ไหมอะ” ผมซัก

“อ้อ เราพากันไปเที่ยวมอหนอกันเมื่อฤดูร้อนปีก่อน
ไปด้วย” พ่ออธิบาย “เราให้เขาดูรูปทั้งครอบครัว กับภาพสุดแจ่ม
ที่ลูกถือปลาตาเดียวในเรือนะ”

¹ *Dragon Rider* วรรณกรรมเยาวชนเล่มหนา แปลจากภาษาเยอรมัน
เขียนโดยคอร์เนเลีย ฟุงเคอ (ค.ศ. 1958 - ปัจจุบัน)

“พ่อก็ไปด้วยเหรออ” ผมต้องยอมรับว่าผิดหวังนิดหน่อยที่พ่อเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย

“ใช่ เราไปคุยกับครูใหญ่ด้วยกัน” พ่อตอบ “ครูเป็นคนใจดีมากนะ”

“ลูกจะชอบเขาจ้ะ” แม่เสริม

จู่ๆ ผมก็รู้สึกว่่าพ่อกับแม่อยู่ข้างเดียวกันแล้ว

“เดี๋ยวก่อน แม่ไปพบครูมาตอนไหนครับ” ผมถาม

“ครูพาเราชมโรงเรียนเมื่อปีก่อน” แม่ตอบ

“ปีก่อน” ผมเอ่ย “งั้นแม่อีกก็คิดเรื่องนี้มาตลอดทั้งปีโดยไม่บอกผมเหรออฮะ”

“เราไม่รู้ว่่าลูกจะได้เข้าเรียนหรือเปล่า อ้ออีกก็” แม่ตอบ “โรงเรียนนี้เข้ายากนะ ไหนยังมีขั้นตอนการรับเข้าเรียนอีก แม่อก็เลยไม่เห็นว่่าบอกลูกแล้วจะมีประโยชน์อะไร นอกจากทำให้ลูกตื่นเต้นไปก่อนโดยไม่จำเป็น”

“แต่ก็ถูกของลูก อ้ออีกก็ เราควรบอกลูกตอนที่เรารู้ผลเมื่อเดือนก่อนว่่าลูกได้เข้าเรียน” พ่อพูด

“มานี้กๆดู” แม่ถอนหายใจ “ก็ใช่จ้ะ”

“ผู้หญิงที่มามีบ้านเราตอนนั้นเกี่ยวว่่ารักกับเรื่องนี้ด้วยไหมฮะ” ผมถาม “คนที่ให้ผมทำแบบทดสอบนะ”

“จ้ะ เกี่ยว” แม่ตอบด้วยสีหน้ารู้สึกผิด “จ้ะ”

“แม่บอกผมว่่าเป็นการทดสอบไอคิว” ผมพูด

“แม่รู้ อ้อ...แม่โกหกโดยเจตนาดีนะ” แม่บอก “มันคือข้อสอบเข้าโรงเรียน และลูกก็ทำคะแนนได้ดีมากเสียด้วย”

“งั้นแม่อีกก็โกหกผม” ผมพูด

“โกหกโดยเจตนาดี แต่ก็ได้จะ ขอโทษนะ” แม่พยายามยิ้ม แต่พอผมไม่ยิ้มตอบ แม่ก็หันหน้ากลับไปตามเดิม

“อะไรคือส่งลูกแกะไปให้เขาเชือดนึ่มๆอะ” ผมถามอีก

แม่ถอนหายใจแล้วทำตาเขียวใส่อ

“พ่อไม่น่าพูดอย่างนั้นเลย” พ่อบอก ขณะมองหน้าผมทางกระจกมองหลัง “มันไม่จริงหรอก คืออย่างนี้ แม่กับพ่อรักลูกมากจนอยากปกป้องลูกทุกทางที่เราทำได้ แต่ก็มึบางครั้งที่เราอยากปกป้องลูกด้วยวิธีที่ต่างออกไป”

“ผมไม่อยากไปโรงเรียน” ผมกอดอกตอบ

“มันจะดีสำหรับลูกนะ อ้ออีก” แม่บอก

“บางทีผมอาจไปปีหน้า” ผมตอบ พลังมองออกนอกหน้าต่าง

“ปีนี้ดีกว่าลูก อ้ออีก” แม่พูด “รู้ไหมว่าทำไม เพราะลูกจะได้ขึ้นเกรดห้า ซึ่งเป็นปีแรกของโรงเรียนมัธยมต้น² - สำหรับทุกคน ลูกจะไม่ใช่เด็กใหม่เพียงคนเดียวในชั้น”

“ผมจะเป็นเด็กคนเดียวที่มีหน้าตาอย่างนี้” ผมบอก

“แม่จะไม่บอกว่ามันจะไม่เป็นเรื่องยากสำหรับลูก เพราะลูกรู้ดีกว่านั้น” แม่ว่า “แต่มันจะดีต่อลูก อ้ออีก ลูกจะได้มีเพื่อนเยอะแยะ และได้เรียนรู้สิ่งที่ลูกไม่ได้เรียนกับแม่” แม่เอี้ยวตัวจากที่นั่งมามองผมอีกครั้ง “ตอนเราไปดูโรงเรียน ลูกรู้ไหมว่าในห้องทดลองวิทยาศาสตร์มีอะไร ลูกเจ็บบตัวนิดเดียวที่เพิ่งฟักออกจากไข่ มันน่ารักมาก! อ้ออีก มันชวนให้แม่ทวนคิดไปถึงตอนลูกยังเล็ก...

² Middle School โรงเรียนสำหรับนักเรียนเทียบเท่ากับชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า - มัธยมศึกษาปีที่สาม

คิดถึงตาโตสีน้ำตาลของลูก...”

ตามปกติแล้วผมชอบมากเวลาพ่อแม่คุยเรื่องผมตอนเด็ก ๆ บางครั้งผมอยากม้วนตัวเป็นลูกบอลเล็ก ๆ แล้วให้พ่อแม่กอดและหอมผมไปทั้งตัว ผมคิดถึงความเป็นเด็ก ไม่ต้องรู้เรื่องรู้อะไร แต่ตอนนี้ผมหมดอารมณ์แล้วละ

“ผมไม่อยากไป” ผมบอก

“เอาอย่างนี้ไหม อย่างน้อยลูกลองไปพบมิสเตอร์ทุชแมน ก่อนตัดสินใจดีไหม” แม่ถาม

“มิสเตอร์ทุชแมนเหรอฮะ” ผมถาม

“เขาเป็นครูใหญ่” แม่ตอบ

“มิสเตอร์ทุชแมนเนี่ยนะ” ผมถามซ้ำ

“พ่อรู้” พ่อเอ่ยยิ้ม ๆ และมองผมทางกระจกมองหลัง “ใครจะเชื่อว่าเขาชื่อนี้ จริงไหม อ้ออีกก็ พ่อหมายถึง จะมีใครในโลกใช้ชื่ออย่างมิสเตอร์ทุชแมน”

ผมยิ้มแม่จะไม่อยากให้พ่อแม่เห็นรอยยิ้มของผมก็ตาม พ่อเป็นคนเดียวในโลกที่ทำให้ผมหัวเราะได้ แม้ว่าผมจะไม่อยากหัวเราะแค่นั้น พ่อทำให้ทุกคนหัวเราะได้เสมอ

“อ้ออีก ก็ รู้ไหม ลูกน่าจะไปโรงเรียนนะ แคไปฟังเสียงประกาศชื่อครูออกทางลำโพงนะ!” พ่อพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “ลองคิดดูสิว่าจะตลกแค่ไหน ประกาศ ประกาศ มิสเตอร์ทุชแมน!³” พ่อตัดเสียงสูงเป็นผู้หญิงแก่ “สวัสดีค่ะ มิสเตอร์ทุชแมน! วันนี้ฉันเห็นครูมา ท้าย คาบเลยนะคะ! รถครูถูกชน ท้าย อีกแล้ว

³ Tush แปลว่า ก้น บั้นท้าย

เธออาจจะให้ผมอยู่ท้ายแถวเลยเธอเนี่ย!”

ผมเริ่มหัวเราะ ไม่ใช่เพราะผมคิดว่าพ่อตลกขนาดนั้น แต่เพราะผมไม่อยู่ในอารมณ์หงุดหงิดแล้ว

“แต่มีขากว่านี้อีกนะ” พ่อพูดเสียงปกติ “แม่กับพ่อมีอาจารย์คนหนึ่งสมัยเรียนมหาวิทยาลัย ชื่อมิสบัดด์⁴”

คราวนี้แม่หัวเราะด้วย

“จริงเธออะ” ผมถาม

“โรเบอร์ตา บัดด์” แม่ตอบ พร้อมยกมือขึ้นทำท่าสาบาน “บ๊อบบี้ บัดด์”

“แก้มเธอใหญ่หึมา” พ่อเสริม

“เน็ต!” แม่พูด

“อะไรล่ะ พ่อแค่จะบอกว่า อาจารย์แก้มใหญ่”

แม่หัวเราะไปสายหน้าไป

“นี่ นี่ พ่อรู้ละ!” พ่อเอ่ยอย่างตื่นเต็น “เราจับครูสองคนนี้มานัดบอดกันเถอะ ลองคิดดูสิ มิสบัดด์ รู้จักมิสเตอร์ทุซแมนสิครับ มิสเตอร์ทุซแมนครับ นี่มิสบัดด์ พวกเขาอาจแต่งงานกัน แล้วมีลูซซี่น้อยๆ เป็นพรวนเลย”

“มิสเตอร์ทุซแมนผู้นำสงสาร” แม่พูดพลางลั่นคิระชะ “อ้อ ก็ยังไม่ทันได้เจอครูเลยนะ เนต!”

“ใครคือมิสเตอร์ทุซแมนคะ” เวียถามงงๆ เธอเพิ่งตื่น

“ครูใหญ่โรงเรียนใหม่ผมนะ” ผมตอบ

⁴Butt แปลว่า ก้น สะโพก

ประกาศถึง มิสเตอร์ทุซแมน

พู คงประหลาดมากขึ้นในการไปพบมิสเตอร์ทุซแมนหากผมรู้ว่าต้องเจอเด็กคนอื่นที่โรงเรียนใหม่ด้วย แต่ผมไม่รู้ ผมก็เลยมัวแต่หัวเราะคิกคัก หยุดคิดถึงเรื่องข้างขึ้นที่พ่อพูดถึงชื่อมิสเตอร์ทุซแมนไม่ได้ ดังนั้นเมื่อผมกับแม่มาโรงเรียนบีเชอร์เพรปไม่กี่สัปดาห์ก่อนเปิดเทอมและเห็นมิสเตอร์ทุซแมนยืนรออยู่ตรงทางเข้า ผมก็หัวเราะคิกคักทันที เขาดูไม่เหมือนที่คิดภาพไว้เลย ผมเดาไว้ว่าเขาต้องมีกันใหญ่มีหิมา แต่ก็เปล่า ความจริงเขาดูเหมือนผู้ชายทั่วไป รูปร่างผอมสูง แก่แต่ไม่แก่มากเท่าไร ทำทางใจดี เขาจับมือทักทายแม่ผมก่อน

“สวัสดีค่ะ มิสเตอร์ทุซแมน ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งค่ะ”
แม่ทักทาย “นี่ลูกชายดิฉันค่ะ ชื่อออกัสต์”

มิสเตอร์ทุซแมนมองมาที่ผม ยิ้มแล้วพยักหน้าให้ เขายื่นมือมาให้ผมจับเป็นการทักทาย

“สวัสดี ออกัสต์” เขาทักทายอย่างธรรมดาตามาก “ยินดีที่ได้พบเธอ”

“สวัสดีครับ” ผมพิมพ์มาแล้วยื่นมือไปจับมือเขา แต่ตามอง
เท้าเขา เขาสวมรองเท้าอาดิดาสสีแดง

“คือจ้ะ” เขาพูดพร้อมย่อตัวลงข้างหน้าผม ทำให้ผมมองไม่เห็น
รองเท้าเขา แต่ต้องมองหน้าเขาแทน “แม่กับพ่อเล่าเรื่องเธอให้ครู
ฟังเยอะเลย”

“พ่อกับแม่เล่าอะไรบ้างครับ” ผมถาม

“ว่าไงนะ”

“ลูกรัก ลูกต้องพูดให้ดังขึ้นหน่อยจ้ะ” แม่บอก

“เล่าอะไรบ้างครับ” ผมถาม พยายามไม่พิมพ์ซ้ำอีก ต้อง
ยอมรับว่าผมติดนิสัยพูดพิมพ์

“ก็...ที่เธอชอบอ่านหนังสือ” มิสเตอร์ทูซแมนตอบ “และ
เธอเป็นศิลปินชั้นยอด” เขามีดวงตาสีฟ้า ขนตาสีขาว “และเธอก็
สนใจวิทยาศาสตร์ด้วย ไซ้ใหม่ล่ะ”

“อ่าฮะ” ผมพยักหน้า

“ที่บีเซอร์ เรามีวิทยาศาสตร์เป็นวิชาเลือกดี ๆ สองสามวิชา
แน่นะ” เขาพูด “บางทีเธออาจเลือกเรียนสักวิชาก็ได้”

“อ่าฮะ” ผมตอบ “ทั้งที่ไม่รู้สักนิดว่าวิชาเลือกคืออะไร

“เอาละ เราไปดูโรงเรียนกันเถอะ”

“ครูหมายความว่าเราจะไปดูกันเดี๋ยวนี้เลยหรือครับ” ผมถาม

“แล้วเธอก็คิดว่าเราจะไปดูหนังกันหรือไงล่ะ” เขาตอบยิ้ม ๆ
ขณะลุกขึ้นยืน

“แม่ไม่เห็นบอกผมเลยว่าเราจะมาดูโรงเรียน” ผมต่อว่าแม่

“อ้ออีกก็...” แม่เอ่ยปาก

“มันจะเป็นไปด้วยดี ออกัสต์” มิสเตอร์ทูซแมนพูด แล้ว

ยื่นมือของเขามาทางผม “ครูสัญญา”

ผมคิดว่าเขาอยากให้ผมจับมือ ทว่าผมจับมือแม่แทน เขายิ้มแล้วเดินไปยังทางเข้าโรงเรียน

แม่บีบมือผมเบาๆ แต่ไม่รู้ว่าเป็นการบีบเพื่อบอกว่า “แม่รักลูก” หรือ “แม่ขอโทษ” กันแน่ หรืออาจเป็นทั้งสองอย่าง

โรงเรียนเดียวที่ผมเคยเข้าไปข้างในมาก่อนคือโรงเรียนของเวีย ตอนนั้นผมไปกับพ่อแม่เพื่อดูเวียร์ร้องเพลงในคอนเสิร์ตดูไปไม่ผลิ และกิจกรรมทำนองนั้น โรงเรียนนี้ต่างจากโรงเรียนของเวียมาก ทั้งขนาดเล็กกว่าและมีกลิ่นเหมือนโรงพยาบาล

กดลอจอ่าน

บิสซัสการ์เซียผู้ใจดี

ISA เดินตามมิสเตอร์ทุซแมนไปตามโถงทางเดินสองสามโถงที่มีคนอยู่เพียงไม่กี่คน และคนไม่กี่คนที่อยู่แถวนั้นก็ดูท่าว่าจะไม่ทันสังเกตเห็นผม บางทีที่พวกเขาไม่เห็นผมคงเป็นเพราะผมได้แต่เดินหลบอยู่หลังแม่ ผมรู้ครับว่าฟังดูแล้วผมออกจะโยเยแบบเด็กเล็กๆ ลึกหน่อย ก็ตอนนั้นผมไม่มีความกล้าอยู่สักนิดเลย

เรามาถึงห้องเล็กๆ ป้ายบนประตูเขียนว่า **สำนักงานผู้อำนวยการระดับมัธยมต้น** ภายในห้องมีโต๊ะตัวหนึ่งซึ่งมีสุภาพสตรีท่าทางใจดีนั่งอยู่ด้านหลัง

“นี่คือมิสซัสการ์เซีย” มิสเตอร์ทุซแมนแนะนำ สุภาพสตรีผู้นี้ส่งยิ้มให้แม่ พลังถอดแว่นตาออกแล้วลุกขึ้นจากเก้าอี้

แม่จับมือทักทายแล้วพูดขึ้นว่า “อีซาเบล พูลล์แมน ค่ะ ยินดีที่ได้พบคุณ”

“และนี่ออกัสต์” มิสเตอร์ทุซแมนเอ่ย แม่ขยับตัวไปด้านข้างเล็กน้อยให้ผมก้าวขึ้นมาข้างหน้า และแล้วสิ่งที่ผมเคยเห็นว่าเกิดขึ้นมาแล้วเป็นล้านๆ ครั้งก็เกิดขึ้นอีก พอผมเงยหน้ามองเธอ

มิสซิสการ์เซียก็หลุบตาลงอย่างรวดเร็ว เร็วมากจนไม่มีใครสังเกตเห็น
เนื่องจากส่วนอื่นๆบนใบหน้าเธอยังคงเป็นเช่นเดิม เธอยิ้มพราย

“ยินดีที่ได้พบเธอจะ ออกัสต์” เธอพูดแล้วยื่นมือมาให้
ผมจับ

“สวัสดีครับ” ผมตอบเบาๆแล้วยื่นมือให้เธอจับ ทว่าผม
ไม่ยอมกมองหน้าเธอ เลยจ้องแว่นตาซึ่งห้อยอยู่กับสายคล้องแว่น
รอบคอเธอ

“ว้าว จับแน่นดีจังเลยจ๊ะ” มิสซิสการ์เซียพูด มือของเธอ
อุ่นจัง

“พ่อหนุ่มน้อยจับมือทักทายได้แรงไม่ใช่เล่น” มิสเตอร์ทูซแมน
เห็นพ้องด้วย แล้วทุกคนก็พากันหัวเราะอยู่เหนือศีรษะผม

“เธอจะเรียกครูว่ามิสซิสจี้ก็ได้นะ” มิสซิสการ์เซียบอก
ผมคิดว่าเธอพูดกับผม แต่ผมมัวแต่มองข้าวของบนโต๊ะเธออยู่
“ใครๆก็เรียกครูอย่างนั้น มิสซิสจี้ ผมลืมหักสัญญาแจกครับ มิสซิสจี้
ผมขอไปมาสายด้วยครับ มิสซิสจี้ หนูขอเปลี่ยนวิชาเลือกคะ”

“มิสซิสจี้เป็นคนจัดการโรงเรียนตัวจริงครับ” มิสเตอร์ทูซแมน
พูด ซึ่งทำให้พวกผู้ใหญ่หัวเราะกันขึ้นมาอีกครั้ง

“ทุกเช้าครูจะมาถึงที่นี่ตอนเจ็ดโมงครึ่ง” มิสซิสการ์เซียพูดต่อ
และยังมองผมอยู่ ขณะที่ผมมองร่องเท้าแตะสีน้ำตาลของเธอ ซึ่งมี
ดอกไม้เล็กๆสีม่วงประดับบนสายรัด “ถ้าอยากได้อะไรนะ ออกัสต์
ก็ให้มาขอที่ครูได้เลยนะจ๊ะ แล้วจะขออะไรก็ได้ล่ะ”

“ครับผม” ผมเพิ่มพ้ำ

“เอ๊ะ ดูเด็กน้อยน่ารักคนนั้นสิคะ” แม่เอ่ย พร้อมชี้ภาพหนึ่ง
บนบอร์ดปิดประกาศของมิสซิสการ์เซีย “ลูกครูหรือเปล่าคะ”

“ไม่ใช่ค่ะ พระเจ้าช่วย” มิสซิสการ์เซียตอบ คราวนี้เธอยิ้มกว้าง ซึ่งต่างจากยิ้มพรายก่อนหน้า “คุณทำฉันดีใจซะแล้ว นั่นหลานชายฉันค่ะ”

“น่ารักจัง!” แม่ชมพร้อมส่งศีร์ชะไปด้วย “อายุเท่าไรคะ”

“คิดว่าในรูปนี้อายุห้าเดือนค่ะ แต่ตอนนี้เขาโตแล้วค่ะ เกือบแปดขวบแล้ว”

“ว้าว” แม่พยักหน้ารับและยิ้ม “อืม เขาหน้าตาดีนะค่ะ”

“ขอบคุณค่ะ!” มิสซิสการ์เซียตอบ แล้วผงกศีรษะคล้ายจะเล่าเรื่องเธอต่อ แต่แล้วจู่ๆ ก็หุบยิ้มลงนิดหนึ่ง “เราจะดูและออกัสต์อย่างดีเลยละค่ะ” เธอบอกแม่ ผมเห็นเธอบีบมือแม่ผมเบาๆ ผมมองหน้าแม่ แล้วตอนนั้นเองผมก็รู้ว่าแม่เองก็กังวลไม่แพ้กัน ผมคิดว่าผมชอบมิสซิสการ์เซียแล้วละ - ตอนที่เธอไม่ได้ยิ้มพรายนะนะ